Autor: Radim Lhoták

Kde kdo, politik, hokynář, podvodník, mudrlant, muslim, křesťan, žid nebo cikán se otírá o evropské hodnoty a jimi zdůvodňuje své partikulární zájmy a sobecké záměry.

Úvaha inspirovaná knihou Adriana Romualdiho *Kultura pro Evropu*.

Pro dění na zplaněném poli Evropské unie je příznačné, že kde kdo, politik, hokynář, podvodník, mudrlant, muslim, křesťan, žid nebo cikán se otírá o evropské hodnoty a jimi zdůvodňuje své partikulární zájmy a sobecké záměry.

Přitom ani nemusí být součástí onoho „trhového sjednocení" nízkých pudů a sklonů pod taktovkou unijních vůdců usazených na hřbetech ubohých Evropanů. Stačí, když v podobě přivandrovalce usiluje o podíl na medovém koláči upečeném z posledního nektaru evropských včelstev napadených finančními parazity a zhoubnými nákazami sociopatie a malomyslnosti.

Pokud vůbec tuší, o čem se mluví, nikterak se nenamáhá osvětlit, co si pod oněmi evropskými hodnotami vlastně představuje. Vědomí evropských hodnot bude bezesporu jiné v případě Petra Porošenka usilujícího o evropské krytí jeho nekalých obchodů s národní svébytností Ukrajiny a protiruským tažením USA, jinak budou chápány v souvislosti s péčí o osud běženců v hlavě multikulturní Angely Merkel a jinak s nimi bude manipulovat ve svých emancipačních proklamacích feministicky rozjařená absolventka genderových studií.

Prakticky nikdo ze současníků, kdo se ohání nutností integrace národů v rámci Evropské unie, nebere v úvahu hodnoty, které utvářely Evropu jako svět organických společenství a stály u základu ideje jednotné Evropy. Tato idea je výrazem nejvyššího živoucího ducha, heroického a asketického ducha vyrůstajícího z kořenů indoevropské tradice. Původní Evropa ctí ryzí duchovní hodnoty a posvátné tradice odrážející styl života pravých aristokracií. Zdravá Evropa usiluje o duchovnost postavenou na hrdinství, věrnosti, kázni a oběti. Čest, mužné ctnosti, rytířské zásady, vpravdě aristokratické uctívání nejvyšší pravdy a věčné religiozity lidského bytí oživují evropskou kulturu, která staví na organické, nikoliv mechanické, na kvalitativní a nikoliv kvantitativní koncepci života Evropanů.

Politici odevzdaní projektu Evropské unie již dávno rezignovali na úlohu politična, jímž by bylo možné spojit ideu Evropy s ideou Říše pojímající stát jako organický celek. Pod vlivem globalistické propagandy Nového světového řádu a politické korektnosti již nedokážou rozpoznat rozkladný charakter hnutí vzešlých z Francouzské revoluce, onen smrtící jed otravující vyššího ducha pokrokářskými doktrínami liberalismu, demokracie a socialismu. A týká se to jak levicové, tak pravicové politické scény. Současné politické vlády v Evropě ve skutečnosti nevládnou, ale pouze tupě spravují ekonomicko-byrokratický aparát řízení

společnosti ovládaný finančně korporátními složkami globální moci. Vůbec totiž nechápou, že **v organickém státě má politika navrch nad ekonomikou**, že funkce vládce jako politického suveréna má sílu určovat konceptuální a ideologické směřování země v boji proti tržním predátorům a nízkým materialistickým proudům stravujícím lidského ducha v rovnostářsky plebejské konzumní společnosti.

Současný politik je ve své typické podobě vzorem mechanicky jednajícího primitiva (viz Bohuslav Sobotka) recitujícího na veřejnosti nabiflované fráze o liberální demokracii, humanismu, solidaritě, rovnoprávnosti, otevřené občanské společnosti a principech právního státu, aniž by se staral o hledání cesty ven z materialistického a multikulturního úpadku celé Evropy a přijal odpovědnost za postavení vlastního národa jako důstojné, sebezáchovné, sebeurčující a rasově homogenní entity v rámci evropského společenství.

Pokud je vůbec možné sjednotit národy Evropy při zachování jejich vitality a identity do jedné společné říše, musí se evropský chrám vystavět na tradičních hodnotách vykazujících nadčasovou platnost. Věčné evropské hodnoty, to je oč tu běží, politické hodnoty zakládající ideologickou pevnost a bojovnou frontu schopnou se vymezit proti buržoaznímu a proletářskému mýtu, proti anglosaskému kapitalismu a socialistické internacionále, proti alogenním vetřelcům a jejich kultuře, bojovnou frontu schopnou se postavit za heroického ducha ukovaného z výkvětu každého národa, jímž se ctihodní Evropané rekrutují do čela říše ve jménu spravedlivé kvalitativní nerovnosti, ve jménu aristokratické svaté aliance, ve jménu tradičních evropských hodnot, jimiž se křísila evropská kultura pod symbolem pevného svazku prutů a jejichž záměrnou deformací tatáž kultura získala odstrašující nálepku fašismu.

Otázku evropských hodnot nelze vnímat pod prismatem Pyrrhova vítězství západního kapitalismu nad socialistickým blokem z období studené války. Celý poválečný vývoj myšlení v Evropě se utápěl v existenciální úzkosti a depresi a předznamenal rozklad všech evropských hodnot a jejich transformaci do postmoderního antihodnotového chaosu. Evropa posledních desetiletí prochází absurdní vulgarizací veškerého hodnotového myšlení. **Globalizační síly Západu již zcela nepokrytě ohlašují demoralizační a depopulační strategii, která má definitivně rozbít vše, čím ještě před druhou světovou válkou žila evropská kulturní tradice.**

Příkladem budiž rozbití tradiční rodiny, dehonestace nacionalismu a útok proti vlasteneckému cítění rozkládající již tak zchátralé sebevědomí evropských národů. Nad evropským duchem vítězí vulgární ekonomismus liberálního trhu, vulgární individualismus utápějící se v bezbřehém egoismu, vulgární hédonismus a sexismus, emancipace zvrhlých úchylek a deviací, vulgární materialismus a dekadence, vulgární humanismus vedoucí k sebevraždě evropských národů a evropské rasy. Z evropské civilizace se stává tržní kombajn kosící výdobytky otrocké práce většiny populace ve prospěch jednoho procenta tvořícího elitní vrstvu bohatých, jejichž život přesahuje i ty nejfantastičtější představy o pohádkovém blahobytu.

Připomeňme si zde myšlenky velkých evropských vědců a myslitelů, oněch nositelů pravých evropských hodnot, jejichž spisy a knihy leží takřka v zapomnění v archivech evropských

knihoven, v zaprášených regálech, na nichž stojí neviditelným písmem cenzora politické korektnosti napsáno:

Zapovězená literatura fašismu, extremismu, xenofobie a nacionalismu:

Alain de Benoist: Duchovní otec evropské Nové pravice v úvodu „Kritické antologie současných idejí“ píše:

> „Pravicovým myšlením zde nazývám každé ideové stanovisko, které různorodost světa a z ní nutně vznikající relativní nerovnost pokládá za dobro, kdežto postupnou unifikaci světa, hlásanou a realizovanou po dva tisíce let rovnostářským diskursem, za zlo.“

Těžko decentněji vyjádřit úlohu křesťanství v potlačování evropských kulturních kořenů spočívajících v indoevropské Tradici.

> „Věřím, že je zcela možné dostat se do určitého stavu, jak vidět, jak si znovu osvojit určité hodnoty – především etické, které patří k nejstaršímu evropskému dědictví… Pohanství je komplexní zkušenost, nejde o nějaké primitivní přírodní náboženství.“

Konrad Lorenz v eseji „Odumírání lidskosti“ vysvětluje:

> „Člověk sám o sobě není vůbec člověkem: plným člověkem může být jen jako příslušník určité duchovní skupiny. Duchovní život je zásadně životem nadindividuálním; uskutečnění duchovní pospolitosti nazýváme kultura.“

Dekulturace našeho kontinentu je v plném proudu. Příval alogenních přistěhovalců ve „válce kolébek“ vytlačuje původní obyvatelstvo. V souvislosti s teritoriálním imperativem a teorií „osvětí“ jakožto vlastního životního prostředí určitého organismu rozvíjí antropolog Walter Scheidt myšlenku „různě zakoušených světů“ aplikovatelnou i na vysoce členěný svět kulturních organismů. Kulturní organismy jsou tvořivé celky, jež jsou více nežli sumou svých částí, obsahují totiž vnitřní hierarchii vztahů a funkcí, a tento vnitřní základ neboli bytí je právě to více. Rovnostářství však tuto přirozenou celistvost celku zraňuje a narušuje.

Skandalizace vědeckých sociologických studií nerovnosti a eugeniky je nadále pod tlakem genetických výzkumů neudržitelná. Stejně se to má i s potíráním „rasové gramotnosti“ a s poznatky biopolitiky. Dnes již nelze pochybovat o tom, že známé lidské rasy nemají společného předka a coby poddruhy se vzájemně odlišují morfologicky i co do inteligenčních

schopností. Míšením ras se zadělává na podřadný lidský druh. Oswald Spengler:

> „Neexistuje žádný ‚člověk o sobě', jak žvaní filosofové, nýbrž jen člověk určité doby, místa, rasy, osobního typu, který se prosazuje nebo podléhá v boji s daným světem, zatímco vesmír kolem zůstává božsky neúčastný. Tento boj je život… Úroveň života spočívá v jeho síle, ve ‚vůli' nebo jak to chceme nazvat. Vůle je oduševnělý pud k životu. V podstatě je vůle totožná s životní silou. Lidé bez rasy jsou bez vůle."

O významu politična píše Carl Schmitt:

> „Politický režim nestojí na dialogu, nýbrž na rozhodnutí, suverén je ten, kdo rozhoduje o výjimečném stavu, nepřítel ten, kdo do určitého stavu vnáší chaos. Politično spočívá na jiných kategoriích, než je produkce a konzum."

„O Dobru a Pravdě nelze hlasovat ani diskutovat. Spravedlnost je na hony vzdálena právnímu státu," uvádí Schmitt ve svém spisu proti parlamentarismu (Legalita a legitimita).

„Obnovování je výslovné tradování, to znamená nový návrat k pobytu, který už tu byl," uvádí Martin Heidegger v „Bytí a čas". Spolubytí je pro něj bytí-tu (*Dasein*), bytostně kvůli druhým, možnost návratu k nepředstírané vzájemnosti autentického bytí.

„Vzešlo mi světlo: ne k lidu ať mluví Zarathustra, než k druhům!" zaznívá ze známé knihy Friedricha Nietzsche.

„Světonázor a životní styl jsou v úzkém vztahu. Kde rozhodují sobecké zájmy, volební urny a krátkodobé zisky, tam je životní obzor nutně přízemní, bez vertikály, jakou vyžaduje i důsledná ekopolitika." upozorňuje Herbert Gruhl. „Přírodu denacifikovat nelze."

Kam že to už Evropa se svým liberálním pojetím hodnot dospěla, předvídá Raspailův román „Tábor svatých":

> „Tím, že jsme otevřeli dveře a prokázali naši slabost, přijdou další, potom ještě další, proces už započal… Třetí svět se rozlévá a Západ se stal jeho kanálem."

Jde o „tolerantní delirium", „humanitární násilí", „protirasistické pogromy", „intelektuální terorismus pod maskou svobody", jež této kanalizaci předcházely, líčí profesor literatury coby hrdina románu.

Jaké tedy hodnoty má smysl vůbec uvažovat?

Bezesporu hodnoty, pro které stojí za to žít a zemřít, hodnoty, které zušlechťují lidského ducha, jimiž se překonávají egoistické sklony nevědomého individua, hodnoty, z nichž vyrůstá nezávislost a sebeurčení národa v jeho zápase o důstojnou existenci, hodnoty, pro něž je lehké vzdát se hmotného prospěchu, hodnoty zakládající svébytnou a hrdou pospolitost hájící výdobytky a tradice své jedinečné domoviny. Oswald Spengler:

> „Není větší hořkosti v životě, než muset přiznat, že jsme nedorostli úloze, že nejsme žádnými velkými učenci, vojáky, umělci. Ale vnitřní důstojnost to vyžaduje."

Vyšší hodnotové pojetí lidské existence nelze myslet bez úlohy vzdělání vedoucího k objektivnímu poznání a rozlišení pravdy od lži, dobra od zla. V této otázce je především nutné rozlišovat mezi vzděláním jako souhrnem vědomostí a znalostí, a vzdělaností jako schopností zniternit si kulturu minulosti a přenést ji vtělením do budoucnosti. Jde o dvě úplně jiné úrovně: Vzdělání je časné, vzdělanost nadčasová. „Kdo nabyl poznání o starých zdrojích a vznicích, hle, ten posléze bude pátrati po pramenech budoucnosti a po nových zdrojích a vznicích," pravil Zarathustra. (Není lepší charakteristiky Fayeho archeofuturismu, pozn, DP)

Antitezí pravých hodnot lidskosti je jejich levicové pojetí. Kapitalismus kooptoval levici a její spekulativní nauky se staly novým a umělým konformismem: Egalitarismus, multikulturalismus, politická korektnost, lidskoprávní agenda, antifašismus, gender atd. S podporou nejrůznějších nadací a grantů leví „hravě" provádějí své moralistické a jazykové čistky, slídí, dešifrují, odhalují, nasazují nátlakové a petiční skupiny, urážejí, zesměšňují, kriminalizují, sepisují dějiny gay-barů ap. Zásluhou všech nekritických uctívačů Václava Havla je destrukce tradičních hodnot, vyprázdnění jejich smyslu, intelektuální pozérství a překrucování namísto poctivého hledání pravdy.

Jestliže meziválečná konzervativní revoluce, která vykrystalizovala ve fašistické hnutí, dala povstat ideji jednotné Evropy na principech evropského nacionalismu a tradičních hodnot společných pro všechny národy Evropy, a jestliže její realizace ztroskotala na neadekvátním válečném aktu, jímž měla být Evropě vnucena pod zfanatizovaným vědomím nordicko-árijské nadřazenosti německého národa, potom projekt Evropské unie je již pouhým nasazením korporátně-fašistického chomoutu coby vyprázdněné hodnotové slupky na evropské národy, **tentokrát ovšem již pod dominancí totálního německého bezvědomí a jeho konzumně nekulturní podrobenosti nadnárodnímu kapitálu**.

Paradoxem je, že jediným, kdo dnes projevuje snahu o vzkříšení evropských hodnot, je Rusko. Jakkoliv ruský národ tvoří a vždy tvořil kulturně a civilizačně svébytný prostor a ve svém geopolitickém potenciálu představuje samostatný mocenský blok multipolárního světa rodícího se z trosek globální hegemonie USA, je to právě konzervativní Rusko, které činí pevninské Evropě návrhy na sjednocenou Eurasii (osa Rusko-Německo-Francie), aby tak byl

vytvořen plnomocný protipól euroatlantickým námořním mocnostem (Velká Británie-USA), které kontinentální Evropě diktují svoji vůli.

Politické reprezentace států v EU ovšem doslova v rozporu s tradičními evropskými hodnotami toto podání ruky sabotují svými rusofobními postoji, protiruskou propagandou a cení své zkažené zuby v podobě ozbrojených složek NATO na hranicích Ruské federace, jako by neměly dost vlastní neschopnosti dát lidem Evropy vůbec nějaké hodnotové a životní jistoty, kromě kapitálových investic na podporu ekonomického růstu a plného spotřebního koše provázející jejich postupnou duchovní i národní smrt.

Úvaha Radima Lhotáka *Evropské hodnoty* původně vyšla na jeho blogu, odkud byla na popud „moderátorů“ Idnes.cz smazána.